

РЕШЕНИЕ

№ 10071

София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - София - град - I отделение, 35 състав, в съдебно заседание на пети март две хиляди двадесет и пета година в състав:

СЪДИЯ: ПЕТЪР САВЧЕВ

При секретар БОГДАНКА ГЕШЕВА като разгледа докладваното от съдия ПЕТЪР САВЧЕВ административно дело № 20247010711856 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на Абдулкарим Абдулханан Алсулейман, ЛНЧ: 7003451895, гражданин на Сирия, съд. адр. гр. София, ул. „Узунджовска“ № 1, ет. 3 срещу Решение № 11043/24.10.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ОК-13-1410/05.08.2024 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Жалбоподателят посочва, че той е бежанец от конфликта в Сирия, през Турция, където е останал една година. Посочва, че е напуснал Сирия също така, за да се лекува от онкологично заболяване „хочкинов лимфом“, като при престоя в Турция е претърпял тринадесет химиотерапии, които са подобрили състоянието му, но искал по-добро лечение в България. Съществен момент от бежанската история на жалбоподателя е посоченото от него, че когато бил на 15 г. бил задържан без основание в затвора „Гуиран“ в гр. Хасака от курдите, които го обвинили, че бил член на групировката ДАЕШ. Посочва, че прекарал в затвора 5 г. , където изтърпял много физическо и психическо насилие.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ. Не попадат в цитираната хипотеза и фактите, че когато е бил на 15 г. е бил задържан без основание в затвора „Гуиран“ в гр. Хасака от курдите, които го обвинили, че бил член на групировката ДАЕШ, като прекарал в затвора 5 г. , където изтърпял много физическо и психическо насилие. В подкрепа на тези съображения на административния орган е и фактът, че жалбоподателят е бил освободен от затвора преди да напусне Сирия, като основният му мотив е бил да се лекува, тъй като здравеопазването в Сирия е до голяма степен недобро предвид конфликта. По-конкретно, жалбоподателят е бил вече освободен от затвора при решението му да напусне Сирия, за да се поставя въпросът за наличие на опасенията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с евентуално повторното му задържане.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В административното производство е обсъждана справка на ДАБ/27.08.2024 г. за икономико-социалното положение в Сирия, като правилно е прието, че предвид въоръжения конфликт в тази държава с давност от 2011 г. , то за жалбоподателя не съществува реална опасност по смисъла на т. 3 от цитираната разпоредба, доколкото военният конфликт е позициониран, характеризира се със спорадични ограничени военни

сблъсъци и относително много нисък дял на цивилни жертви. Държавата е разделена и позиционирана между враждуващите в конфликта страни, като по-голямата част се контролира от официалния режим в страната. Тези критерии за понятието „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА

от 29 април 2004 година

относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е прието, че спрямо жалбоподателя не са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход Сирия, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, именно поради установеното позициониране на военния конфликт в отделни части на страната и характеризиращ се със спорадични ограничени военни сблъсъци и относително много нисък дял на цивилни жертви. Ето защо, правилно административният орган съобразява на база на данните от справката за положението в Сирия от 27.08.2024 г. , че в държавата не съществува вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата ѝ територия и по характер, визиран в горесцитираните норми. Положението в страната следва да се оцени като несигурно и напрегнато, но то не следва да се оценява като повсеместно и безогледно. Инцидентите не са от естество да предизвикат масов ефект.

В конкретния казус административният орган правилно отнася фактите към нормите на чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, според които закрила може да не се предостави, когато в една част от държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила. Следва да се посочи и това, че от информацията от справката за положението в Сирия, че през 2023 г. Върховен комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/ и неговите партньори управляват 117 обществени центъра, свързани със 115 мобилни звена. Тези звена се поддържат от 2 551 доброволци, произхождащи от различни възрастови групи и разнообразен социален произход. Сателитните центрове са умалени версии на обществени центрове, създадени за разширяване на обхвата на населението в отдалечени места, където се изискват услуги за закрила. Чрез партньорските си неправителствени организации ВКБООН предоставя правни услуги на вътрешно

разселените лица, завърнали се бежанци и приемни общности, както и на търсещите закрила лице и бежанци. Правната помощ се предоставя в 14-те области предимно чрез мобилни екипи, правни центрове, както и други подкрепяни от ВКБООН центрове, а ВКБООН в координация със своите партньори, изпълняващи програма за правна помощ, създава 6 правни центъра, разположени в Дамаск, Хасака, Дейр ал Зор и Хама. Всичко това още веднъж потвърждава извода на административния орган, че военният конфликт в Сирия няма повсеместен, безогледен и ескалиращ характер - основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В административното производство не е обсъдена справка на ДАБ/24.01.2025 г. за икономико-социалното положение в Сирия след падането на режима на Башар Асад от края на 2024 г. Това е нов факт, който следва да се вземе предвид от съда на основание чл. 142, ал. 2 от АПК. Видно от нея, след смяната на режима Сирия започва да се възстановява от конфликта, както във връзка с изграждане на нови институции и възстановяване на мира, така и икономически. Наблюдава се тенденция по завръщане на емигрирали сирийци по родните си места. Действително, положението остава много трудно, включително с остатъчни военни действия - изолирани и спорадични по своя характер, но при всички положения Сирия е тръгнала по пътя на възстановяването. За това съществена роля играе и Върховния комисариат за бежанците на ООН /ВКБООН/. Тези нови факти се вземат предвид от съда, като те не обосновават извод, че след декември 2024 г. и смяната на режима в Сирия, там се наблюдава влошаване на социално-икономическото положение и ескалиране на военните действия - точно обратното.

Следва да се обсъди и позиция на ВКБООН от декември 2024 г. , според която комисариатът продължава да призовава държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и лица обичайно живущи в Сирия, включително тези, чиито молби за убежище са отхвърлени. Спирането на принудителните връщания служи като минимален стандарт и трябва да остане в сила до момента, в който сигурността, върховенството на закона и положението с правата на човека в Сирия значително се подобрят, за да позволят безопасно и достойно връщане на онези, които са решени да не се нуждаят от международна закрила. Съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в Сирия, отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28.07.1951 г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

В процедурата по чл. 63а от ЗУБ, и по-конкретно, в проведеното интервю, жалбоподателят заявява, че бяга от военния конфликт в Сирия и от опасността да бъде заставен да служи в армията, която ще участва в този конфликт. Следва да се вземе предвид, че в наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН през 1992 г. , в глава V, „В“ е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В Сирия военната служба е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за

преследване. Лице което е дезертирало или избягало от военна служба просто от неприязън към военната служба или страх от участие в сражение, не е бежанец. Съществуват, обаче, и случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска статут на бежанец, т.е. когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или валидни съображения на съвестта. По делото тези не се доказаха. Жалбоподателят декларира, че е политически неангажиран и не заявява, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. Не се констатира и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

Следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. По делото се установи, че жалбоподателят е бежанец от конфликта в Сирия, през Турция, където е останал една година, за да се лекува от онкологично заболяване „хочкинов лимфом“, като при престоя в Турция е претърпял тринадесет химиотерапии, които са подобрили състоянието му, но искал по-добро лечение в България. Не може да се приеме, че има основание да се приеме, че в България на жалбоподателя ще бъде осигурено по-добро от предоставеното му в Турция лечение, което очевидно е дело положителен резултат. По-надолу ще се изложат мотиви за възможността на жалбоподателя да се върне законно в Турция, където да има достъп до лечение, образование и трудов пазар. При тези факти, не се доказаха и другите алтернативи по чл.чл. 8 и 9 от ЗУБ за предоставяне на международна защита.

Вече се изложи, че жалбоподателят посочва, че той е бежанец от конфликта в Сирия, през Турция, където е останал година и се е лекувал успешно. По делото е приложена справка за положението в Турция, която правилно административният орган обсъжда във връзка със статута на бежанците от конфликта в Сирия сирийци в Турция, на които се дава временна закрила и не се връщат в Сирия. Правилно е съображението, че няма никакви основания да се приеме, че няма никакви основателни причини да се счита, че жалбоподателят няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. В справката за положението на Сирийските бежанци Турция, взета предвид в административното производство и приложена по делото, се посочва, че през април 2013 г. Анкара приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“, който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията ѝ към всички лица, нуждаещи се от международна закрила,

независимо от страната им на произход. Според Върховния комисариат за бежанците на ООН, „... европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището, благодарение на тази реформа ... За бежанците от Сирия Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги... Статутът на временна закрила се придобива в лично качество, групово, от сирийски граждани и палестинци без гражданство с произход от Сирия ...“. Предвид това следва да се приеме, че жалбоподателят се ползва с особения статут на временна закрила в Турция, където продължават да живеят роднините му, които ползват достъп до здравна и образователна система, достъп до пазара на труда. Ето защо, правилно Турция е определена от административния орган, като трета сигурна държава по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Всичко това, за статута на жалбоподателя в Турция той потвърждава в проведеното с него интервю. Посоченото разкрива характеристиките на лице – икономически мигрант. Това е допълнително основание за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила на основание чл. 13, ал. 1, т. 14 от ЗУБ.

В заключение, за яснота и изчерпателност, следва да се посочи, че административният орган съображава, че по преписката е постъпило писмо рег. № М-16992, екз. № ед от 09.10.2024 г. на ДАНС, с което се възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила в Република България. Това становище е издадено на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗАДН. Съгласно тази разпоредба ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ, като това правомощие е предвидено изрично и в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В становището е посочено, че ДАНС разполага с информация, според която жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Административният орган съображава, че становището изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна функция е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност - чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС. Този специализиран орган притежава изключителната компетентност да извърши преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ в съответствие с правомощията си по ЗДАНС. Ето защо, съображението на административния орган е, че установената заплаха за националната сигурност е извършена от компетентен орган, което становище е обвързващо органа по предоставянето на международна закрила, който следва да изпълни императивните норми на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ при обвързана компетентност: на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, не се предоставя статут на бежанец или хуманитарен статут. Цитира се чл. 17, т. 1, б. „г“ от ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за

субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, според който гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. Правилни са възраженията на жалбоподателя, обаче, че ответникът не е следвало да действа при условията на обвързана компетентност, а при оперативна самостоятелност. В този смисъл – решение по дело С-159/21 на СЕС – не се допуска национална уредба, при която органи на националната сигурност с немотивирно становище да констатира, че едно лице представлява заплаха за националната сигурност. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. Не е бил запознат със становището на ДАНС. Не става ясно как е било мотивирано то. При тези възражения, Решение № 9349 от 9.10.2023 г. на ВАС по адм. д. № 4863/2023 г., IV о., докладчик председателят Кремена Хараланова, разяснява, че установената до постановяването на горепосоченото решение на СЕС, практика на състави на четвърто отделение на ВАС, /според която при отрицателно становище на ДАНС, председателят, съответно заместник председателят на ДАБ, най-общо е длъжен да откаже предоставянето на международна закрила/, както е станало в настоящия случай. Решението на ВАС развива и следните съображения: според постоянната практика на СЕС принципът на предимство на правото на Европейския съюз /ЕС, Съюза/ утвърждава върховенството на правото на Съюза над правото на държавите членки. Този принцип задължава всички институции на държавите членки да осигурят пълното действие на различните съюзни норми, като правото на държавите членки не може да накърнява признатото действие на тези норми на тяхната територия. Позоваването от държава членка на разпоредби на националното право, включително и конституционни, не би могло да засегне единството и ефективността на правото на ЕС, защото действието на принципа на предимство на съюзното право обвързва всички органи на дадена държава членка, без националните разпоредби да могат да са пречка за това /справка - решение от 23.11.2021 г. на СЕС по дело С-564/19, т. 78 и т. 79/. В логиката на изложеното до тук е и схващането, неотклонно застъпвано в практиката на СЕС, че когато националната правна уредба не може да се тълкува в съответствие с изискванията на правото на ЕС, принципът на предимство на правото на Съюза изисква националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на разпоредбите на съюзното право, да гарантира пълното им действие, като при необходимост по собствена инициатива да остави без приложение противоречащите им разпоредби от националното законодателство, дори да са по-късни, без да е необходимо да иска или да изчаква предварителната им отмяна по законодателен или по какъвто и да било друг ред, предвиден в конституцията /справка - решение от 18.01.2022 г. на СЕС по дело С-261/20, т. 30/. Неизменна част от правото на Съюза, неминуемо ползваща се с предимство пред националното законодателство, е и практиката на СЕС, в частност - с оглед данните по настоящото дело, постановените от Съда решения /заклучения/ по отправени от националните юрисдикции на държавите членки, преюдициални запитвания, в предвиденото в чл. 267 от Договора за

функциониране на ЕС /ДФЕС/, производство. Още в ранната практика на СЕС е прието, че преюдициалните заключения се ползват със задължителна сила на тълкуваното нещо, която важи безусловно спрямо всички национални съдилища на всички държави членки /справка - А. Корнезов, "Преюдициалното запитване до Съда на Европейските общности", издателство "Сиби" 2008 г., стр. 282/. Именно затова и една от възприетите в практиката на СЕС хипотези, при която отпада задължението за отправяне на преюдициално запитване от страна на националните юрисдикции, чиито решения не подлежат на обжалване, е тази, при която разглежданата разпоредба е била предмет на тълкуване от Съда. Задължителният характер на вече даденото тълкуване по чл. 267 ДФЕС може да лиши, според СЕС, предвиденото в трета алинея на тази разпоредба задължение /на националните юрисдикции, чиито решения не подлежат на обжалване/ от основание и така да го изпразни от съдържание, и по-специално - когато повдигнатият въпрос е по същество идентичен с въпрос, който вече е бил предмет на преюдициално решение по подобно дело или когато разглежданият правен въпрос е разрешен в установената практика на Съда, независимо от естеството на производствата, по които е постановена тази съдебна практика, и дори да няма пълно съвпадение на спорните въпроси /справка - решение от 06.10.2021 г. на СЕС по дело C-561/19, т. 36/.

Според цитираното решение на ВАС, следва да се съобрази даденото в заключението на СЕС по дело C-159/21, тълкуване на относимите към правния спор разпоредби от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила /Директива 2013/32/ЕС/ и Директива 2011/95/ЕС от 13.12.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанец или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила /Директива 2011/95/, въведени в българското законодателство чрез разпоредбите на ЗУБ. Според възприетото от СЕС в решението му по дело C-159/21, чл. 4, § 1 и § 2, чл. 10, § 2 и § 3, чл. 11, § 2 и чл. 45, § 3 от Директива 2013/32 във връзка с чл. 14, § 4, б. А и чл. 17, § 1, б. г от Директива 2011/95 не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнеме предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Според мотивите на Съда в горепосоченото решение, единствено решаващият орган, /който според чл. 2, б. "е" от Директива 2013/32 е всеки квазисъдебен или административен орган в държавата членка, компетентен за разглеждането на молбите за международна закрила, както и да вземе решение като първа инстанция по такива случаи, тоест по аргумент от чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 52 ЗУБ - председателят или заместник председателят на ДАБ/, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от

Директива 2011/95, едва след която да приеме решение. Този орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на национална правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставената по-рано международна закрила. Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и като я вземе предвид, самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен. Решаващият орган трябва да има свобода на преценка, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отказ от предоставяне на хуманитарна закрила или до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплаха за тази сигурност автоматично да предполага подобен отказ или отнемане. С оглед на самите функции на решаващия орган, значението на информацията, предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност и нейната относимост към целите на решението за предоставяне на международна закрила, е необходимо да бъдат свободно преценявани от решаващия орган, който няма как да бъде задължен да се основе на немотивирано становище, издадено от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на база оценка, чиято фактическа основа не му е известна.

Независимо от изложеното по-горе, обаче, по делото се установи, че на жалбоподателя аргументирано е отказана международна закрила, не само заради изразеното от ДАНС отрицателно становище. Ето защо, налага се извод, че оспореният административен акт е само частично и само в мотивите си несъответен на решението на СЕС по дело C-159/21 г. и даденото с него тълкуване, в т. ч. на разпоредбата на чл. 17, § 1, б. г от Директива 2011/95/почти дословно възпроизведена в чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ и съгласно която гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата членка, в която се намира/.

Предвид изложеното до тук следва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщиц по преписката и справки относно политическата и икономическата обстановка в Сирия на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ пир ДАБ при МС, както и справки от други администрации – МВР, ДАНС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Абдулкарим Абдулханан Алсулейман, ЛНЧ: 7003451895, гражданин на Сирия, съд. адр. гр. София, ул. „Узунджовска“ № 1, ет. 3 срещу Решение № 11043/24.10.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: 